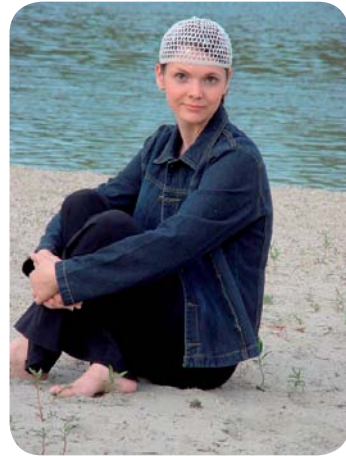

„Soha nem láttam olyat, hogy valami lehetetlen...”

Beszélgetés Varga Diána gyermekagykontroll-oktatóval

Pénteken és 13-án, napsütéses, langyos délelőttön igyekszem az interjú helyszínére, izgalommal tölt el, hogy láthatok végre egy igazán szerencsés embert, pláne, hogy még beszélgethetek is vele. Dia nyert már autót, fél éven keresztül minden hónapban vásárlási utalványt, hajszárítót, VIP belépőt, és még hosszan sorolhatnánk. Mindezekről részletes dokumentációja van, no meg egy szerencsenaplója, amelybe most nekünk is betekintést enged...

Amikor azon gondolkodtam, kivel készíthetnék interjút a szerencse témában, Dr. Domján László neve ugrott be először, ő azonban téged ajánlott. Miért tart ennyire szerencsés embernek?

Azért, mert elújságotlalt neki az első szerencseszériámat, aminek nagyon örült. Minden a huszonegy napos Pénzmágnés meditációval kezdődött, és egy csomó nyemény lett az eredménye. Először szerencsém volt egy sorsjeggyel, aztán éppen hajszárítót akartam venni, amikor csomagom érkezett, és kiderült, hogy egy komoly szárítót nyertem; olyat, amivel a szakmában is dolgoznak. Utána következett egy nyereményautó, majd hirtelen megkaptam egy jól fizető reklámszeretpet (színész az eredeti szakmám). Ez volt az első széria, amelynek a történetét megosztottam Lacival. Van egy szerencse füzetem is, amit a Szerencseiskola című kötet alapján készítettem el, ez tulajdonképpen egy szerencsenapló. Azért tudom neked flottul mondani, hogy mikor, mi történt velem, mert a kötet elolvasása után elkezdtem gondolkodni, hogyan lettem én ennyire szerencsés. Agykontrollosként is összeszedtem, hogy mik azok az összetevők, amik ide vezettek. Sok olyan dolog van, ami már gyermekkoromban is megmutatkozott, és most úgy látom, a szerencsés létem egyrészt oda vezethető vissza.

Mindig vannak, akik azt mondják, hogy „persze, neki könnyű volt, mert...”. Rád ez semmiképpen nem érvényes, hiszen édesanyád egyedül nevelt fel.

Elváltak a szüleim három éves koromban, és mindig meg kellett küzdenem a dolgokért, de amióta az eszemet tudom, én valahogy biztos voltam benne, hogy szerencsés vagyok. Nem ez járt az eszemben folyamatosan, de ez a tudat élt bennem. A két legfontosabb dolog, ami miatt azt mondhatom, hogy felnőtt fejjel szerencsés lettem: az édesanyám és a nagyszüleim példája. Alapvető, hogy egy gyerek mit lát a környezetében. Anyu egyedül nevelt fel hármunkat, viszont soha nem láttam otthon olyat, hogy valami lehetetlen lenne. Sosem hallottam anyutól, hogy „ezt nem tudjuk megcsinálni”, vagy „ez nem sikerülhet”. Nem tudom, hogyan teremtette meg számunkra a dolgokat –, bár volt egy nagyon jó munkahelye –, de tény, hogy mindig azt láttam, és azt éreztem, bármit el lehet érni – bármit! A nagymamámmal is nagyon szoros volt –, és a halála óta is az – a kapcsolatunk. A nagyszüleim története röviden az, hogy kereskedők voltak, de az életüket egy szerencsés totónyereménnyel alapozták meg, ugyanis a nagymamának a háború utáni időszakban 13-as találat volt. Akkor az olyan sok pénzt jelentett, olyan rengeteget fizetett, hogy alig merték el-

A szerencse alapelvei, ahogy Dia is csinálja:

ELSŐ ALAPELV: Használd ki a véletleneket!

A szerencsés emberek elősegítik a véletleneket, észreveszik a számukra kedvező lehetőséget, és megteszik a megfelelő lépéseket.

- Építs ki és tarts fenn erős szerencsehálózatot! = barátkozz!
- Fogadd nyugodtan az élet fordulatait!
- Légy nyitott minden új megtapasztalásra!

MÁSODIK ALAPELV: Hallgass a megérzéseidre!

A szerencsés emberek intuíciójukra és ösztönös megérzéseikre hallgatva hoznak sikeres döntéseket.

- Tegyéél azért, hogy intuítiív képességed megerősödjön!

HARMADIK ALAPELV: Higgy abban, hogy szerencsés vagy!

A szerencsés emberek jövővel kapcsolatos elvárásai segítik őket álmaik és céljaik valóra váltásában.

- Higgy abban, hogy a jövőben is szerencsés maradsz!
- Próbáld elérni céljaidat, még ha erre kevés esélyt látsz is, és ha kudarc ér, tarts ki!
- Arra számíts, hogy a másokkal történő együttműködésed szerencsés és sikeres lesz.

NEGYEDIK ALAPELV: Változtasd a szerencsétlenséget szerencsévé!

A szerencsés emberek képesek arra, hogy a balszerencsét szerencsévé változtassák.

- Lásd meg a balszerencse pozitív oldalát!
- Legyéél meggyőződve arról, hogy balszerencséd végül a saját malmodra hajtja a vizet!
- Ne tépelődj az eseményeken!
- Tegyéél konstruktív lépéseket azért, hogy a jövőben elkerüld a balszerencsét!

hinni, ráadásul mindez a háború utáni években történt. Furcsa idők jártak, mamáék alig mertek építkezni, mert félték, mit szólnak majd az emberek. Végül nem is emeltes házat építettek, mert azt nagyon kirívónak találták, hanem egy családi házat melléképületekkel. Akkor még tabutéma volt a külföldre utazás is, ők viszont minden nyarukat a jugoszláv tengerparton töltötték, és kiválóan be tudták osztani a nyereményt. A szerencsét illetően még az kapcsolódik hozzájuk, hogy náluk mindig azt láttam; rejtvényt fejtenek, beküldik és nyernek. Ez vett körül gyermekkoromban, ezzel itatódtam át.

Kíváncsi lennék, hogy ők mit láttak anno a saját szüleiktől és nagyszüleiktől, mert az sem egy általános példa, hogy amikor valaki óriási összeget nyer, azt jól tudja kezelni.

Meg tudták tartani, és jól osztották be. Mamával az utolsó éveiben sokat beszélgettünk a halálról, további életéről, és a szerencséről is. Akkor azt mesélte a totónyereményéről, hogy nem volt számára kérdés; nyerni fog. A papám nagy hobbija a foci volt, és a fejébe vette, hogy focibíró lesz. Igen ám, de tanulni nem nagyon szeretett, ezért közösen tanulták meg a mamával a fociszabályokat, és a mama mindig kikérdezte őt. Tehát nem mondhatjuk, hogy a nagyfi nem értett a focinhoz; ismerte

a csapatokat, és muszáj volt végigkövetnie a meccseket. Így érte el a totóban ezt az eredményt, azaz tanulás és cselekvés előzte meg a nagy nyereményét. Azt nem említette nekem, hogy a szülei szerencsések voltak-e vagy sem, ráadásul megélték a háborút. Tőlük én csak azt láttam, hogy bármit el lehet érni.

„Az otthon nagyon erős szó; egy mágus sem beszélt, és egy szellem sem válaszolt ennél nagyobb erővel. Minden varázslatnál erősebb ez a szó és ez a név.” (Charles Dickens)

Mikor tudatosult benned először, hogy szerencsés vagy? Mikor mondtad ki először hangosan, hogy „Én egy szerencsés ember vagyok”? Volt ilyen?

Hogyne! Talán tíz éves lehettem, amikor elmentünk nyaralni a Balatonra, és úton a strand felé, az egyik kis utcában volt egy posta. Nem vagyok sorsjegyhívó, de akkor vettünk egy sorsjegyet, és rögtön az első alkalommal 500 Ft-ot nyertem. Ez huszonegy évvel ezelőtt történt, és akkor ez igen szép összeg volt, ezért két hetet úgy

Varga Diána gyermekagykontroll-oktató 1999-ben végzett színészként, Pethes György Jászai díjas rendező osztályában, majd színész diplomát kapott a Magyar Színész Kamarától. Színházi munkái során főleg gyerekdarabokban játszott, így lehetősége volt megismerni a legösszintébb közönséget: a gyerekeket. A színház mellett mindig is foglalkoztatta a kultúra közvetítése, emberekhez való eljuttatása, ezért elvégezte az egri Eszterházy Károly Főiskola művelődésszervező szakát film szakirányon. Jelenleg is része az életének a film és a színház.

2004-ben végezte el az agykontroll tanfolyamot Dr. Domján Lászlónál, és 2008 óta tanítja a gyerekeket. Agykontrollként azt vallja: „Bármilyen, amire vágyunk elérhető, ha csak egy kicsit is elhiszük, hogy lehetséges!”

Diárol és az általa tartott tanfolyamokról itt találsz bővebb információt:
<http://gyerekagykontroll.mindenkilapja.hu>

tölthetem el a Balatonon, hogy nem kellett beosztanom a pénzt, bármit megvehettem magamnak, amit csak akartam: hot dog, palacsinta, lángos, üdítő... egy gyereknek igazi Kánaán! A másik eset, amikor tudatosult bennem, hogy szerencsés ember vagyok, egy farsanggal kapcsolatos. Nagyon nagy, modern iskolába jártam, aminek uszodája is volt, és az ünnepek mindig óriási parádékkal teltek, így a farsang is. A mostani agykontrollos fejemmel visszagondolva azt mondom, hogy a családkunk nagyon kreatív emberekből állt. Összefogtunk, és kitaláltunk egy kedves, kreatív jelmezt. Beletettük szívünket-lelkünket, mindenki szabott-varrt, s én végig azt gondoltam: „ezzel nyerni fogok!”. A közel nyolcszáz emberből én lettem a győztes, megnyertem a fődíjat, egy nagy tortát, és el sem tudtam képzelni szerencsésebb embert magamnál.

Ha a definíciót nézzük, akkor a Szerencseiskola könyvben az áll, hogy „Szerencsések azok az emberek, akikkel olyan látszólag véletlen események történnek, amelyek rendszeresen nekik kedveznek. Például az átlagnál többször nyernek tombolán és lottón, gyakran találkoznak olyan emberekkel, akik valamilyen módon segítenek nekik, vagy jó szerencsésük kitérőt céljaik felé vezeti őket.” Ez illik rád?

Szerintem igen. Ha csak azt a történetet nézem, ahogyan bekerültem az első munkahelyemre, az már önmagamban lefedte ezt a definíciót. Szabadúszó színész voltam, és bennem volt, hogy szerzek még egy végzettséget, mert mindig nyüzsgő, kommunikatív ember vagyok. Elvégeztem Egerben egy művelődésszervező szakot, amire, ugye azt mondják, hogy „büfé-ruhatár” szak. Tudnék mondani egy-két várost, ahol ez tényleg így van, de Egerben szerencsére nem ez a helyzet, komoly négy évet töltöttem ott, igazán szerencsés éveket. A lényeg, hogy kellett keresnem egy filmes gyakorlati helyet, mert a filmes szakirányt választottam, ezért arra gondoltam, főlhívom az egyik nagy filmszínházat. Így is történt, mondtam a telefonban, hogy gyakorlati helyet keresek

– ez történt hétfőn. Keddre behívtak beszélgetésre az üzemezőtőhöz, aki azt mondta, másnapra vigyem be az önéletrajzomat. Kedden bementem az önéletrajzommal, szerdán találkoztam az igazgatónővel, csütörtökön már ott dolgoztam. Amikor ezt elmesélem valakinek, azt mondja, ritka, hogy az ember odatelefonál valahova, és három nap múlva ott dolgozik – gyönyörű három és fél évet töltöttem ott, pedig csak egy gyakorlati helyet kerestem.

„A szerencse csak az arra felkészült szellemnek kedvez.” (Louis Pasteur)

Hiszel a véletlenekben?

Öt évvel ezelőtt elvégeztem az agykontroll tanfolyamot, és ha ott húzok egy vonalat, akkor azt mondhatom, addig sodródtam, azóta pedig én alakítom az eseményeket bizonyos szempontig. Szerintem nincsenek véletlenek, bár abban hiszek, hogy a dolgok valamilyen szintig megvannak írva. Vannak céljaim, amiket elérek, és azokat a dolgokat, amiken régebben aggódtam, ma már inkább befogadom, átengedem magamon. Nagyon erősek lettek a megérzéseim, és folyamatosan fejlesztem az intuícióm. Tudatosan figyelek rá, például naponta két embert gyógyítok az esettanulmány.hu oldalon.

Ezek szerint nyitott vagy minden új megtapasztalásra.

Abszolút, csak a körhintára ne kelljen felülni! (nevetünk).

Hogy néz ki egy napod, vagyis egy szerencsés ember átlagos napja?

Naponta háromszor lazítok. Reggel, ébredés után átveszem, vizualizálok, hogy mi fog történni aznap. Amikor úton vagyok, a holtidőket azzal töltöm, hogy a Pénzmágnes meditációt hallgatom. BKV-val közlekedem,

mert gyorsabbnak tartom, és ha autóban ülök, ott is ez a meditáció szól. Kezdő agykontrollként azt hajtogattam, hogy nincs rá időm, de ez nem igaz! Egy kis lazítást bárkinek be lehet szorítani a napjába, és megéri, mert minőségi változást hoz. Három-négy percrekről beszélünk, nem kell hozzá sok idő, hogy egy kicsit lazítsunk, akár úgy is, hogy bemegyünk a mosdóba, és magunkra zárjuk az ajtót. Nagyon sokat jelent, ha vizualizálunk, tehát tudnunk kell, mit akarunk, mert csak azt tudjuk elképzelni, és valóra váltani. A gyerekeknek azt szoktam mondani, két nagyon fontos dolog van az életben: hogy egészségesek legyünk, és legyenek céljaink, ne csak úgy lődörögjünk a nagyvilágban.

„Ki kell használnunk, hogy ránk mosolygott a szerencse, és meg kell tennünk mindent, hogy segítsünk neki, ahogyan ő is segít nekünk.” (Paulo Coelho)

Erősen lehet érezni benned egy nem hétköznapi céltudatosságot, és egy kellemes, szinte feltöltő, jókedvet teremtő kisugárzást, amit papíron keresztül nehéz lesz átadni. Mindenesetre, örülök, hogy találkozhattam egy hús-vér emberrel, aki kéz a kézben jár fortunával, mert azt tapasztalom, az emberek nem nagyon hisznek a sikertörténetekben – jó mesének tartják őket.

Amikor megnyertem az autót, tizből kilencen azt mondták, jó, hogy találkozhatsz valakivel, aki tényleg nyert. Elmondásuk szerint azért nem játszottak eddig ilyen játékokon, mert nem hitték el, hogy ezeket tényleg megnyeri valaki.

Én szerencsés embernek tartom magam, de tény, hogy nem nyerek – mert nem játszom. És az önkorlátozó hiedelmeimet frissiben fülön csíphetem, mert most sem az van bennem, hogy de jó, akkor kipróbálok, hátha én is nyerek, hanem hogy ez biztos csak neked sikerült, nekem pedig nem sikerülne.

Egy több száz emberen végzett tudományos felmérés szerint a szerencsés ember sokkal kevésbé látja esélyét a balszerencsének, mint a többi ember, a pozitív dolgoknak pedig jóval nagyobb esélyét látja, mint a többiek. Én eldöntöttem, hogy a szerencsések közé tartozom, és ebből nem engedek. Szerintem ez csak döntés és gyakorlás kérdése, szerencsés bárki lehet!

Szepes Mária író nő mindig azt mondta nekem, hogy „a csillagaid fölé emelkedhetsz, mert ezek csak hajlamosítanak, nem predestinálnak”. Tehát bármilyen jegyben, bármilyen helyzetbe is születél, minden tudsz változtatni – nagyon nehéz, rengeteg kitérés kell hozzá, de lehetséges. A balszerencsés

dolgot például szerencsésé változtathatod – volt már ilyen történés az életedben?

Hatszor felvételiztem a színművészeti főiskolára. Nagyon kitérés voltam, mert már óvodás koromban elhatároztam, hogy színésznő leszek. Amikor utoljára felvételiztem, huszonegy éves voltam, és akkor éppen Huszti Péter volt a rektor, aki hozott egy olyan rendelkezést, hogy egy nőnek huszonegy éves kor fölött már nem lehet jelentkezni. Nem hitték el rólam, hogy ennyi idős vagyok – elég későn érő típusba tartozom –, bizonygatnom kellett a személyimmel, hogy valóban annyi vagyok, amennyinek mondom magam. Kérletem őket, hogy „most tessék engem megnézni, mert most vagyok itt utoljára”, de ők azt mondták, jöjjen vissza később, mert fiatalka vagyok, érjek még. Ezt akkor balszerencsének éltem meg, utólag azonban nagyon hálás vagyok a sorsnak, mert ha fölvesznek, nem találkoztam volna Pethes tanár úrral. Ugyanis ezután elsőre fölvettem a Teátrum Színiakadémiára, ami Hajdúfi Miklós iskolája. Kifejezett szerencsének tartom, hogy Pethes tanár úr osztályába kerültem. Ma már persze tudnék felvételizni, mert ennek van egy technikája, és a sok válogatásra járás alatt megtanultam, hogyan kell megmutatni magam öt perc alatt.

Ezek szerint a szerencse attól is függ, mit tudsz, és mit nem tudsz magadról, illetve, hogy ezekkel mihez kezdesz, mennyire vagy hajlandó fejlődni, tanulni.

Igen, ráadásul a szerencsét általában tőlünk független, különálló dolognak tekintjük, de tudni kell, hogy ez nem így van!

„Mélyen hiszek a szerencsében, és azt találtam, minél keményebben dolgozom, annál szerencsésebb vagyok.” (Stephen Leacock)

Mennyire befolyásolnak a világ eseményei? Neked van egyáltalán negatív gondolatod?

Persze, csak kiteszem a fejből, és pozitív gondolatot helyettesítem őket. Ha elkap a pánik valami miatt, előveszem az agykontroll technikát, és helyére teszem a dolgokat. Pont tegnap mondtam a férjemnek, hogy egy tévéműsorban csak a következőket lehetett hallani: megölte..., elütötte..., lelőtte..., nekiment..., becsapta..., szinte az összes hír így kezdődött. Ezt nem jó napi szinten hallgatni, nem is teszem! Persze nyomom kell követni az eseményeket, és ha valaki nagyon jó agykontrollos, képes ezt a sok rossz hírt a helyén kezelni.

Milyen esélye van egy gyermeknek, hogy hosszan megőrizze azt a pozitív hozzáállást, amit nálad a kétnapos tanfolyamon megkap?

Minden gyerekért, aki nálam végzett, tűzbe merem tenni a kezemet, és kérlek, ezt ne vedd nagyképcségnek. Amit teljesen furának tartok, az az, hogy tíz szülőből nyolc nem agykontrollos, de a gyermekét elhozza, mert azt hallotta, hogy ezzel a módszerrel csak jót tehet neki. Én nagyon nagy energiával felpörgetve tartom a tanfolyamot, és ezt átadom a jelenlévőknek. Minden szülőben benne van, hogy „a gyermekemnek jót akarok”. A felelősségem tehát kettős: egyrészt arról szól, mit adok át a gyermekeknek a két nap alatt, másrészt, hogy a szülőket miként tudom átfordítani a tanfolyam végén tartott bemutatóval. Ezzel alapozom meg, hogy amikor a gyermek hazamegy, és bekerül egy olyan közegbe, ami nem feltétlenül hat rá pozitívan, ő az tudjon maradni. A tanfolyam végén behívom a szülőket –, de aki akar, végig ott lehet. Az utolsó nap végén mindenki eljön, és ott bemutatom, mit tanult meg a gyerek két nap alatt. Itt meghökkenem a szülőket, általában ledöbbennek, hogy „ezt az én gyerekem tudja?”, és elkezdnek felnézni arra a gyerekre, akit eddig szidtak. Olyan is történt már, hogy az utolsó sorban pityeregtek a szülők, mert nem hittek abban, hogy ez a fejlődés lehetséges, és örömmükben sírva fakadtak. Ezután sok szülő elmegy a felnőtt tanfolyamra is, mert olyan erős a gyereken a pozitív változás, hogy ennek ő is részese akar lenni.

„A szerencse többnyire csak gyűjtőfogalom az ügyesség, rátermettség, és, szorgalom és kitartás számára.” (Charles Franklin Kettering)

Van még valami, amire büszke vagy?

Számomra is döbbenetes volt, ahogyan bejutottam egyik nagy kedvencem, Terry Gilliam zártkörű fogadására (a Monty Python legendás tagja). Egy moziban tartották a partyt, ahova még a mozi dolgozói sem mehettek be. Ez azért volt érdekes, mert akkor pont abban a moziban dolgoztam. Nem keseredtem el, jelentkeztem a Danubius rádió játéka, és minden e-mail címemről elküldtem a választ. A kisorsolt négy nyertes e-mail cím közül kettő az enyém volt! Tehát találkozhattam Terryvel, és nem csak, hogy én és a párom jutottunk be a zártkörű fogadásra, hanem elvihettünk két barátot is. Mindig arról kapok visszaigazolást, hogy amit nagyon akar az ember, és hajlandó tenni érte, azt el is tudja érni. Szoktam mondogatni a gyerekeknek, hogy figyeljék meg a fejük fölött beszélgető felnőtteket, pl. egy lottózóban, akik úgy adják fel a szelvényt, hogy „hát, megint itt vagyok, de úgy sem fog ez sikerülni”. Ennyivel a kukába is dobhatnák a szelvényt. Nagyon fontos a hozzáállás!

Hogyan történik a folyamat, amikor te játszol?

Az autómát a Coop-nál nyertem, nagyon koncentráltam rá, és az enyém lett. Előtte fél évig minden hónapban vásárlási utalványt nyertem, nem volt probléma a havi nagybevásárlás. Általában úgy zajlik a dolog, hogy kinézem a játékot, méghozzá lelkesedéssel, és ez elengedhetetlen! Tehát, nem a „lesz, ami lesz” érzéssel kezdek neki, hanem kifejezetten lelkesedek érte. Amikor a postán feladom a borítékot, azt mondom magamban: „Ez a nyertes boríték”, és persze ezt el is hiszem, közben nagyon szerencsésnek és felszabadultnak érzem magam, aztán elengedem az egészet. Azt vettem észre, hogy bevonok azokat az embereket, akik segítenek nekem szerencsésnek lenni, és én is adok nekik energiát. A környezetem már hisz a szerencsében, sőt, sokan nyernek is.

(Ekkor csörögni kezd a telefonom, s bár nem szoktam ilyet tenni interjú közben, most mégis felveszem, meghallgatom a hívót, majd döbbenet nézek Diára, és hitetlenkedve osztom meg vele a történeteket...)

Ha ez nem velem történne, nem hinném el. És pont most! Képzeld, azért hívtak, mert tegnap eladásra kínáltam valamit, amire mindenki azt mondta, kizárt, hogy eladjam, főleg ennyi pénzért. Én viszont úgy döntöttem, hogy márpedig egy héten belül eladom. Erre most a telefonban valaki dupla árat kínál érte... ez most a te hatásod?

Mái-Kovács Anikó
felelős szerkesztő